

วันอาทิตย์ สัปดาห์ที่ 18 เทศกาลธรรมดา ปี B

(วันที่ 2 สิงหาคม ค.ศ. 2015)

พี่น้องที่รัก ธรรมชาติของคนหนึ่งที่ทำงานในประเทศอินเดียได้มีโอกาสไปเยี่ยมเพื่อนธรรมชาติคนหนึ่งด้วยกัน ที่ทำงานในประเทศจีนในช่วงพักร้อน ที่นั่นเพื่อนได้พาเขาไปเที่ยวชมเมืองสำคัญและสวยงามต่างๆ ของประเทศจีน เขารู้สึกทั้งในความเจริญและการพัฒนาที่รวดเร็วของประเทศนั้นมาก เมื่อกลับมาประเทศอินเดีย เขาได้เล่าให้เพื่อนร่วมงานฟังถึงความประทับใจของเขาพร้อมกับชี้ให้เห็นว่าประเทศจีนดีกว่าประเทศอินเดีย เขาให้เหตุผลว่า “จริงอยู่ ประเทศจีนปกครองด้วยระบบคอมมิวนิสต์ แต่ประชาชนที่นั่นอยู่ดีกินดี เศรษฐกิจของประเทศนี้นับวันยิ่งดีขึ้นเรื่อย ๆ อีกไม่นานประเทศนี้จะกลายเป็นมหาอำนาจทาง เศรษฐกิจหมายเลขหนึ่งของโลกแซงหน้าประเทศสหรัฐอเมริกาอย่างไม่ต้องสงสัย ซึ่งต่างจากประเทศ อินเดียที่ปกครองด้วยระบบประชาธิปไตย สภาพเศรษฐกิจกลับแย่ลงและประชาชนส่วนใหญ่ยากจน คนรวยจริง ๆ มีเพียงแค่มือถือเท่านั้น เพราะฉะนั้น ระบบคอมมิวนิสต์ไม่น่ากลัวอย่างที่คิด เราไม่ควรต่อต้านระบบการปกครองนี้” เพื่อนธรรมชาติอีกคนหนึ่งไม่เห็นด้วยกับความคิดของเขา จึงพูดกับเขาว่า “ทำไมคุณพูดอย่างนี้? สมมติว่าพวกเราขังคุณไว้ในคุกและให้อาหารและเครื่องดื่มทุกอย่างที่คุณ ต้องการ คุณยังอยากอยู่ในคุกต่อไปอีกไหม?” ธรรมชาติคนนั้นเงียบและเริ่มเข้าใจว่ายังมีบางสิ่งที่สำคัญ มากกว่าอาหารฝ่ายกาย สิ่งนั้นคือ เสรีภาพ ซึ่งเป็นอาหารฝ่ายจิตที่จำเป็นสำหรับมนุษย์เหมือนกัน

พอคิดว่าชาวอิสราเอลในบทอ่านแรกวันนี้มีความคิดไม่ต่างจากธรรมชาติที่ไปพักร้อนในประเทศจีนคน นั้นเท่าใดนัก พวกเขาปล่อยให้ความต้องการอาหารฝ่ายกายครอบงำจนมองข้าม “เสรีภาพ” ซึ่งเป็นอาหารฝ่าย จิตที่พวกเขาพึงได้รับจากพระเจ้า พวกเขาถือว่าโมเสสและอาโรน “พระหัตถ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าประหาร พวกเราในแผ่นดินอียิปต์ เมื่อนั่งอยู่รอบหม้อเนื้อและกินอิมยังดีกว่าที่ท่านพาพวกเราออกมาในถิ่น ทุกกันดารนี้เพื่อให้พวกเราทุกคนอดตาย” (อพย16:3) ความหิวโหยทำให้ชาวอิสราเอลอยากกลับไปเป็น ทาสในประเทศอียิปต์อีกครั้งหนึ่งมากกว่าการมีเสรีภาพในถิ่นทุรกันดาร สำหรับพวกเขาการเป็นทาสพร้อมกับ อาหารดีๆ มีค่ามากกว่าเสรีภาพที่มาพร้อมกับความอดอยาก

มุมมองของชาวอิสราเอลแตกต่างอย่างสิ้นเชิงกับมุมมองของพระเยซูเจ้า สิ่งนี้ไม่ได้หมายความว่าพระ เยซูเจ้าทรงมองข้ามความสำคัญของอาหารฝ่ายกายและเน้นเฉพาะอาหารฝ่ายจิตเท่านั้น พระองค์ทรงมองเห็น ความจำเป็นของทั้งสอง ไม่เช่นนั้นพระองค์คงไม่ทรงทวีขนมปังเพื่อเลี้ยงคนห้าพันคนอย่างแน่นอน ทั้งสองต้อง ควบคู่กันไปจึงจะเกิดความสมดุลในชีวิต

แต่สำหรับพระองค์อาหารฝ่ายจิตมีความสำคัญมากกว่าเท่านั้นเอง ดังนั้น จึงไม่ใช่เรื่องแปลกที่พระองค์ตรัสว่า “มนุษย์มิได้ดำรงชีวิตด้วยอาหารเท่านั้น แต่ดำรงชีวิตด้วยพระวาจาทุกคำที่ออกจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า” (มธ4:4) และอีกตอนหนึ่งว่า “อาหารของเราคือการทำตามพระประสงค์ของพระผู้ทรงส่งเรามาและการประกอบภารกิจของพระองค์ให้สำเร็จลุล่วงไป” (ยน4:34) เมื่อพระองค์ทรงทิวชมปังเลี้ยงประชาชนผู้หิวโหย พระองค์ไม่ได้ทรงต้องการบอกว่าวิธีแก้ปัญหาคือความหิวกระหายที่อยู่ในส่วนลึกของจิตใจมนุษย์คือ การให้อาหารแก่เขาเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ แต่พระองค์ทรงทิวชมปังเพื่อเป็นเครื่องหมายที่ชี้ถึงอาหารฝ่ายจิตที่สูงส่งกว่าซึ่งพระองค์กำลังจัดเตรียมไว้สำหรับมนุษย์ทุกคน

ในพระวรสารวันนี้ประชาชนไม่เข้าใจความหมายของอัศจรรย์ที่พระองค์ได้ทรงกระทำ พวกเขาต้องการอาหารจากพระองค์อีก พวกเขาต้องการแต่งตั้งพระองค์เป็นกษัตริย์เพื่อท้องของพวกเขาจะอิ่มตลอดเวลา พวกเขาทูลพระองค์ว่า “นายขอรับ โปรดให้ขนมปังนี้แก่พวกเราเสมอเถิด” (ยน6:34) พระเยซูเจ้าทรงตำหนิพวกเขาที่คิดถึงเฉพาะเรื่องปากท้องเท่านั้น “เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ท่านแสวงหาเรา มิใช่เพราะได้เห็นเครื่องหมายอัศจรรย์ แต่เพราะได้กินขนมปังจนอิ่ม อย่าขวนขวายหาอาหารที่กินแล้วเสื่อมสลายไป แต่จงหาอาหารที่คงอยู่และนำชีวิตนิรันดร์มาให้ อาหารนี้บุตรแห่งมนุษย์จะประทานให้ท่าน” (ยน6:26-27) ด้วยเหตุนี้ พระองค์จึงทรงซ่อนตัวจากพวกเขา พระองค์ไม่ทรงต้องการทำตัวเป็นเพียงผู้ที่ทำให้ท้องอิ่มเท่านั้น แต่พระองค์ทรงปรารถนาให้ประชาชนเห็นว่าพระองค์เสด็จมาเพื่อบำรุงเลี้ยงชีวิตฝ่ายจิตของมนุษย์ด้วยอาหารที่ทำให้หัวใจของพวกเขาอิ่มหนา อาหารที่ไม่มีวันเสื่อมสลาย แต่คงอยู่และให้ชีวิตตลอดไป

ปัญหาที่พระเยซูเจ้ากำลังเผชิญกับประชาชนที่แสวงหาพระองค์คือ ขณะที่พระองค์ตรัสถึงเรื่องฝ่ายจิต พวกเขาเข้าใจผิดคิดว่าพระองค์กำลังตรัสถึงเรื่องที่เป็นวัตถุ พระเยซูเจ้าทรงเจอปัญหาเดียวกันนี้เมื่อพระองค์ทรงพบกับหญิงชาวสะมาเรียที่บ่อน้ำของยาโคบ พระองค์ทรงพูดกับนางถึงน้ำฝ่ายจิต “ทุกคนที่ดื่มน้ำนี้จะกระหายอีก แต่ผู้ที่ดื่มน้ำซึ่งเราจะให้นั้นจะไม่กระหายอีก น้ำที่เราจะให้เขาจะกลายเป็นธารน้ำในตัวเขา ไหลรินเพื่อชีวิตนิรันดร์” (ยน4:13-14) แต่นางเข้าใจว่าเป็นน้ำธรรมดาจึงทูลว่า “นายเจ้าข้า โปรดให้น้ำนั้นแก่ดิฉันบ้าง เพื่อดิฉันจะไม่ต้องกระหายหรือต้องมาตักน้ำที่นี่อีก” (ยน4:15) หลายครั้งความคิดแบบวัตถุนิยมปิดตาของเราไม่ให้มองเห็นความจริงฝ่ายจิต

พี่น้องที่รักเราต้องตระหนักว่าลัทธิวัตถุนิยมซึ่งสัญญาจะให้ความสุขแก่เรา แต่ทิ้งเราให้หิวกระหายเพิ่มขึ้นอย่างไม่มีวันสิ้นสุด กำลังครอบงำสังคมของเราในปัจจุบันนี้ เราได้ยืมพระวาจาของพระเจ้าซึ่งเป็นความจริงฝ่ายจิต แต่เราเข้าใจความจริงดังกล่าวในกรอบของความต้องการฝ่ายกายของเรา วิธีแก้ไขคือ ให้เราเจริญรอยตามแบบอย่างของพระเยซูเจ้าและหลีกเลี่ยงสิ่งเย้ายวนของลัทธิดังกล่าว จำไว้ว่า แม้ว่าเราจะมีอาหารชั้นเลิศรับประทานทุกวัน แต่ถ้าเราขาดอาหารฝ่ายจิตอย่างเช่น ความรักและเสรีภาพ เราจะยังหิวกระหายอีกต่อไป และจิตใจของเราจะมีไม่วันสงบสุข

ขอพระเจ้าอวยพรเราทุกคน